

A TAK SE ZVOLNA ZLIKVIDUJEME?

Stá™eda, 28 prosinec 2016

Když v listopadu 1989 nadšené davy zvonily klíči, všichni tvrdili, že je to zvon svobody. Kdyby tehdy někdo šepnul, že tam slyší i falešné tóny, tak by ho dav ušlapal. V roce 1918 měla Československá republika svou modlu T. G. Masaryka a v roce 1989 byl národní ikonou Václav Havel. Dnes už jen pán Běh ví, co v jeho projevech a činech byla romantická víze a co nepravda;

Každému z té doby zůstalo v paměti něco jiného. Vzpomínám například na tehdy osmiměsíční holičskou, ležící oddělení na Bulovce, kterou po té první a druhé populističtější amnestii znásilnil a zavraždil právní pedofilní recidivista. Pamatujete, že? Psalo se to všude... Nebo - jaký asi měli pocit někteří uprchlíci ze Sudet, když se v roce 1990 nápan prezident Havel omlouval sudetským Němcům, že jejich poválečný odsun "považuje za hluboce nemorální"? Stejně tak prohlášením, že "Již nikdy nevstoupím do žádného paktu". Ale už v listu The New York Times z listopadu 1993 horoval pro vstup Česka do NATO a tvrdil, že "NATO není nepřítel Ruska, ale jeho partner a přiblížení jeho hranic k Rusku není přiblížením nepříteli naopak přiblížením pásma demokracie a prosperity". Pak, 29. dubna 1999, všude, dokonce i francouzský deník Le Monde prohlásil, že "Během zásahu NATO v Kosovu nikdo neměl popřít, že nálety, bomby, nebyly vyvolány ze zájmu. Jejich povaha je výlučně humanitární." To jen úvodem. K "politice a ekonomice". Překně velkým polínkem do ohně pod národní prosperitou prý je neviditelná ruka trhu, která řídí národní ekonomiku. Ale ani náhodou. Tu u nás řídí zatraceně viditelné ruce těch, kdo si z ní chtějí udělat Stolečku, prostě se Oslíku, otěs se. A aby se stoleček prostíral do široka a oslík těš se jak v zimnici, je třeba nejprve zničit nezávislost národních ekonomik a ušinit z nich jednu globální nepřehlednou obludu. A pro tento cíl potřebují neviditelnou ruku ovládající politiku. Protože právě tímto způsobem, přes politiku, se formuje ekonomika a ze spojení obou se rodí neskrupulózní nadvláda.

A tak všechno, co někdy vymysleli a vyrobili, bylo postupně degradováno nebo neprodejně. Nikdo ve světě prý už nestojí o nákladní tatrovky, motorky, sigma pumpy, letadla, obráběcí a textilní stroje, sklo a bižuterii. Zavírají se továrny a místo nich otevírají montovny. Postupně zjišťujeme, že jsme tak neschopní, že si ani neumíme nálepat minerálku ze své země, ani nahnat pitnou vodu do vodovodních trubek... Ještě se najdou "jiní, co za mírný bakšiš", to pro nás udělají. Po přemyslu přišlo na řadu zemědělství a národní potravinová soběstačnost. Nejprve byly všude informace, že celá desetiletí jsme jedli jedovaté potraviny. Ale, kupodivu, s námi se těmi jedly trávili autobusy plné Rakušáků luxujících cukrárny ve Znojmech a dalších jihomoravských městech? A kolony Němců, kteří se v Karlových Varech i Mariánské Lázních, cpali kachničkou se zelím a vzdychali Mein Gott, ta kachna voní po kachně? A tak nakonec, přátelé, uvažujte - čemu vlastně potřebujeme "národní" zemědělství? V Maroku je brambor a jahod nadbytek, v Chile a Jihoafrické republice je tolik hrušek, že se pod nimi lodě prohýbají. Na Novém Zélandu zas mají jablek jak mravenců. Po Evropě bloudí kamiony s tunami kuřat, prasat a skotu, a my bychom se mohli mořit jako samovýrobou? Vždyť mléko je navíc nezdravé a jogurt dnes dokážeme udělat i z bramborového škrobu. Atd. Zásadou likvidace národa je ustupování podobným požadavkům. A označování opravdových hodnot za mášácký přítěž staré Evropy. JIŽÍ OTČENÁŠEK (kráceno - tj. vynecháno jen pár a moc nespisovných slov :-)) P. S. Ta novozélandská jablka tam sbírají někteří brigádníci :-))